

הילדה שבמראָה/ נרי אלומה

לילדה הקטנה בתמונה היה שיער קצר, בהיר וחלק, עם פוני גזור ישר. היא לבשה אפודת צמר, אולי אדומה.

היא הייתה בגיל שכבר יודעים לְדַבֵּר אבל עוד לא ידעה דָבָר - לא על שלום ולא על מלחמה, לא על "עם נבחר" ונצחונות מהירים ולא על מְקַלְטִים, למרות שאת האחרונים היא תגלה בקיץ הקרוב. היא לא ידעה מי זה ראש הממשלה לוי אשכול ומיהו משה דיין. וגם פחות מזה לא ידעה: איך קושרים שרוכי נעליים, וכמה זה אחד כפול אחד.

אמא שלה כבר ידעה הרבה דברים, אבל על רובם לא יכולה הייתה לספר לה. היא ידעה, למשל, שצומחים בבטנה חיים חדשים. היא ידעה שליבו של הגבר שישן לצדה מחסיר פעימות בגלל אישה אחרת. והיא ידעה שטוב, זה לא ייגמר. בינתיים קראה לילדה שלה שירים: "פתחתי את הדלת הו! הו! הו! סוף-סוף הואיל אדון השמש לבוא!"

אבא שלה סיפר לה סיפורים, וכשלא סיפר לה סיפורים, צילם אותה בשחור-לבן. הוא צילם אותה בפרופיל, עומדת קרוב מאד לְמַרְאָה, ראשה נוגע-לא-נוגע בזכוכית, מבטה משם והלאה, צופה חולמני בנקודה שמחוץ לגבולות התמונה. ביד אחת היא אוחזת שקית ניילון קטנה ובתוכה פעמון וממתקים, ובשנייה, בלי משים, היא נוגעת בְמַרְאָה. בבואתה, שחושפת את החזית שלה, מגלה למתבונן דברים שהצדודית מעלימה: שלאפודתה שלושה כפתורים גדולים, וגם לאפה צורת כפתור; ושמענייה בוקע מבט אחר, שונה ממבטה החולמני של בת דמותה בפרופיל-מבט מרוכז, נוקב, חוקר, שואל.

בימים הרחוקים ההם, הַמְרָאָה לא הייתה עבודה אלא חפץ, שלא דיבר אליה ולא החזיר לה הד. היא לא הייתה צריכה להחניף לה או לפחד מפניה, או לכשף אותה. היא פשוט חיה לצידה.

בינתיים התחלפו ראשי ממשלות ושרי ביטחון, מלחמות באו והלכו, מְקַלְטִים נזנחו והותקנו מחדש, קשרים נפרמו והותרו, ושוב הִסְתַּבְּכוּ. אבל הילדה הנשקפת מן המראה והילדה שמחוצה לה לא שבו עוד לעולם לעמוד כה קרוב זו לזו, ראש נוגע בראש, יד נוגעת ביד, בלי לדעת דָבָר.
